

Grunder och huvudargument

Sökanden, som är ordförande i AIFO (Associazione Italiana Frantoiani Oleari), vänder sig mot kommissionens förordning (EG) nr 1019/2002 av den 13 juni 2002 om saluföringsnormer för olivolja (¹).

Till stöd för sin talan gör sökanden gällande att artiklarna 33, 34.2 andra stycket, 153, 157 och 253 i EG-fördraget har åsidosatts. I detta hänseende anför sökanden att den omtvistade förordningen innebär att de stora företagen i branschens dominerande ställning vidmakthålls, att små och medelstora företags utveckling försvåras samt att genomsnittskonsumenten inte erhåller någon garanti avseende produkternas härlkomst och äkthet. Särskilt bör märkas att de föreskrifter som finns i förordningen avseende vilken information om typen av olivolja som skall finnas på etiketten som är otillräckliga för att garantera produktens inneboende kvalitet. Konkret är det endast frivilligt att ange ursprunget för jungfruoljor, fastän det geografiska ursprunget för råvaran alltid är av stor betydelse för konsumenten. Enligt förordningen skall produkten erbjudas slutkonsumenten i förpackningar med en maximal storlek om fem liter, vilket missgynnar småföretag, vilka – såsom exempelvis de nu aktuella tillverkarna – i allmänhet säljer produkten i lösvikt på tillverkningsplatsen.

Den kritiserade förordningen erbjuder dessutom inte tillräckliga garantier vad gäller produkternas härlkomst och äkthet, och försvårar saluföringen av de oljor som är av högre kvalitet och avseende vilka större möjlighet till direkt kontroll från konsumenternas sida föreligger, vilka produkter saluförs direkt av tillverkarna.

Genom den ovannämnda förordningen missgynnas, vilket strider mot syftena med den gemensamma jordbrukspolitiken, även distributionen av kvalitetsolivolja som saluförs direkt av tillverkarna. Detta innebär att produktiviteten, de tekniska framstegen och den rationella utvecklingen i jordbruket motverkas.

(¹) EGT L 155, 14.6.2002, s. 27.

Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 2 augusti 2002 av Kharis Alexandratos och Maria Panagiotou

(Mål T-233/02)

(2002/C 233/58)

(Rättegångsspråk: grekiska)

Kharis Alexandratos och Maria Panagiotou, Bryssel, har den 2 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas

förstainstansrätt mot Europeiska unionens råd. Sökandena företräds av K. Tagaras, i egenskap av ombud med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- uppta talan till sakprövning,
- ogiltigförklara de omtvistade åtgärderna och förplikta svaranden att ge sökandena tillträde till den muntliga delen av uttagningsprovet,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Denna talan riktas mot beslutet av uttagningskommitten för rådets uttagningsprov A/393 att underkänna sökandena i ett av de skriftliga proven och inte ge dem tillträde till de muntliga proven.

Sökandena hävdar att artikel 27 första stycket i tjänsteföreskrifterna samt principen om likabehandling har åsidosatts. De hävdar att åsidosättandet förvärras av att svaranden avvisat deras begäran om information beträffande de riktlinjer och kriterier som gäller för bedömningen av deras skriftliga prov och jämförelse med de sökande som klarat provet.

Sökandena hävdar vidare att denna vägran medför att åtgärderna skall ogiltigförklaras även på grund av att skyldigheten att motivera åtgärder som går dem emot har åsidosatts liksom principen om insyn och artikel 255 EG om tillgång till handlingar.

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden väckt den 5 augusti 2002 av Strongline A/S

(Mål T-235/02)

(2002/C 233/59)

(Rättegångsspråk: engelska)

Strongline A/S har den 5 augusti 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden. Sökanden företräds av Jacob S. Ørndrup, Gorrissen, Federspiel, Kierkegaard, Köpenhamn (Danmark).